

חברותא

שבת פְּרָשַׁת תְּרוּמָה, ד' אָדָר התשפ"ג

חומר למוד שבועי

מְשֻׁנְכָס אָדָר מְרַבֵּין בְּשִׁמְחָה

המאבק

שליח/ה: בספר התנ"ך מביא אדמו"ר הזקן משל נפלא הממחיש עד כמה חשובה השמחה כדי שנוכל לעבד את ה':

"כָּגוֹן (=לְדַגְמָה) שְׁנֵי אֲנָשִׁים הַמְתַּאבְּקִים זֶה עִם זֶה (בְּמִטְרָה) לְהַפִּיל זֶה אֶת זֶה – הִנֵּה אִם הָאֶחָד הוּא (פָּרְגַע) בְּעֵצְלוֹת וּכְבֹדוֹת, יִנְצַח בָּקָל וַיִּפֹּל גַּם אִם (בְּכוּחוֹ) הוּא גְבוּר יוֹתֵר מִחֵבְרוֹ".

והנמשל: "ככה ממש בנצחון היצר. אי אפשר לנצחו (כְּאִשֶּׁר הָאָדָם נִתּוֹן) בְּעֵצְלוֹת וּכְבֹדוֹת הַנִּמְשָׁכוֹת מֵעֵצְבוֹת וְטִמְטוּם הַלֵּב (=כְּשֶׁהַלֵּב אֵטוּם וְסִתּוּם) כְּאֶבֶן, כִּי אִם בְּזִרְיוֹת הַנִּמְשָׁכֶת מִשִּׁמְחָה וּפְתִיחַת הַלֵּב וְטְהָרָתוֹ מִכָּל נִדְנוּד דְּאָגָה וְעֵצָב בְּעוֹלָם".

שמחה=נצחון

חברותא: כלומר, גם אם היצר הטוב יכול להתגבר על היצר הרע, פיון ש'ה' נתן לאדם את הכוח של "מוח שליט על הלב" – ליצר הרע יש תכסיס ערמומי במיוחד: הוא מחפש דרך להפיל את האדם בעצבות ולקחת ממנו את החשק והשמחה ממעשיו הטובים וכך הוא יוכל להשתלט ולגבר עליו, למנע ממנו לעשות דברים טובים ולגרם לו לחטא, חלילה.

לכן עלינו להיות תמיד בשמחה וזאת על ידי שאנחנו לא נותנים לדאגה ולעצבות להפגס ללבנו. רק כך נוכל לעבד את ה' בזריות וננצח במלחמת היצר.

myshliach.net

תודתנו נתונה למערכת 'נשמתא דאורייתא' על עזרתם והסכמתם בהדפסת החומרים

הכל טוב

שליח/ה: אך מה קורה כְּשֶׁחֲלִילָה קוֹרֵה לְאָדָם מְשֹׁהוּ לֹא טוֹב בְּחַיִּים? איך הוא יכול לְשַׁמֵּחַ תְּמִיד? עוֹנֶה אֲדָמוֹר״ר הַזֶּקֶן: גַּם זֶה לְטוֹבָה! עַל הָאָדָם לְהִתְבּוֹנֵן בְּכֶךְ שֶׁה' עוֹשֶׂה עִמָּנוּ רַק טוֹב, וְגַם מֵה שֶׁנֶּרְאָה לָנוּ כְּלֹא טוֹב, הוּא בְּאֵמֶת טוֹב, רַק שֶׁהַטוֹב נִסְתָּר מֵעֵינֵינוּ. אֵךְ מִי שֶׁדָּבַק בַּה' וְשִׁמַּח בְּכָל מַצָּב, יִזְכֶּה לְרֵאוֹת בְּגִלּוּי אֶת הַטוֹב הַמְכֻסָּה הַזֶּה. נִבִּין אֶת זֶה יוֹתֵר טוֹב בְּאִמְצָעוֹת שְׁנֵי הַסְּפוּרִים הַבָּאִים:

הכל לטובה

חברותא: רבי עקיבא יצא לדרך ולקח אתו נר, חמור ותרנגול. נר – כדי שיוכל ללמוד בלילה, חמור – כדי שישא אותו, ותרנגול – כדי שיעיר אותו מקדם.

כְּאִשֶׁר הִגִּיעַ רַבִּי עֲקִיבָא לְעִיר לֹא אִפְשְׂרוּ לוֹ אֲנָשֵׁי הַמְּקוֹם לְהִתְאַרַח אֲצֵלָם, וְהוּא נֶאֱלָץ לָלוֹן בְּשֶׁדָּה. בָּאָה רוּחַ וְכִבְתָּה אֶת הַנֵּר, בָּא אַרְיֵה וְטָרַף אֶת הַחֲמוֹר, וּבָא חֲתוּל וְאָכַל אֶת הַתְּרַנְגוּל. אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא: כָּל מָה שֶׁה' עוֹשֶׂה – לְטוֹבָה.

בְּאוֹתוֹ לִילָה הַתְּנַפְלוּ שׁוֹדְדִים עַל הָעִיר וְלָקְחוּ אֶת אֲנָשֵׁיהָ בְּשֶׁבִי. אֱלוֹ הַיָּה נִכְנָס לָלוֹן בְּעִיר – הַיָּה נִשְׁבָּה גַם הוּא. אֱלוֹ הַיָּה הִנֵּר דּוּלֵק – הָיוּ הַשׁוֹדְדִים רוֹאִים אוֹתוֹ, וְאֱלוֹ הָיוּ הַחֲמוֹר וְהַתְּרַנְגוּל מְשִׁמְעִים קוֹלוֹתֵיהֶם – הָיוּ הַשׁוֹדְדִים שׁוֹמְעִים אוֹתוֹ. וְעַל יְדֵי שֶׁהַפְּסִיד אֶת כָּל הַדְּבָרִים הִלְלוּ – נִצַּל.

אָמַר רַבִּי עֲקִיבָא: עַל כֵּן אִמְרַתִּי, כָּל מָה שֶׁעוֹשֶׂה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, הַכֹּל לְטוֹבָה.

גם זו לטובה

שליח/ה: ואלו על רבי נחום איש גמזו, שהיה רבו של רבי עקיבא, מספר: רבי נחום איש גמזו, נקרא כך על שם שכל דבר שארע לו, גם אם היה נראה כדבר רע, הוא היה אומר: "גם זו לטובה". פעם הטלה עליו שליחות למלך רומי, ככל הנראה כדי לבטל גזרה שנגזרה על היהודים. המשימה הטלה עליו שפן הוא היה מלמד בנסים.

שָׁלְחוּ הַיְּהוּדִים בְּיָדוֹ אֶרְגָז מְלֹא בְּאִבְנִים טוֹבוֹת וּמְרַגְלִיּוֹת. בְּלִילָה בְּעֵת שֶׁנָּחַ בְּאִכְסִינְיָה, גָּנְבוּ אֲנָשֵׁי הַמְּקוֹם אֶת תְּכוּלַת הָאֶרְגָז הַיְּקָרָה וּמְלֵאוֹ אוֹתוֹ בְּעֶפֶר. כְּשֶׁרָאָה זֹאת רַבִּי נַחוּם בִּבְקָר אָמַר "גַּם זֶה לְטוֹבָה" וְהִמְשִׁיךְ בְּדַרְכּוֹ לְאֶרְמוֹן הַמֶּלֶךְ...

[וְכַלְשׁוֹן הַרְבֵּי בְּהִתְנַעְדוֹת כִּי אָב תְּשִׁי"א: אֵף עַל פִּי שֶׁ"לְמַחֵר" רָאָה נַחוּם אִישׁ גַּם זֶה מָה שֶׁקָּרָה לוֹ, מִכָּל מְקוֹם לֹא עָלָה בְּדַעְתּוֹ כָּלֵל לַחֲזוֹר מִדַּרְכּוֹ (וְאִדְרָבָה, תְּגוּבַתּוֹ עַל זֶה הִיְתָה "גַּם זֶה לְטוֹבָה"), שֶׁפֶן, אֲצֵל נַחוּם

איש גם זו הִיָּה מוֹבֵן בְּפִשְׁטוּת, אֲשֶׁר מִכִּיּוֹן שְׁבָנֵי יִשְׂרָאֵל מִנּוּ אוֹתוֹ לְהִיּוֹת שְׁלִיחַ אֶל הַמֶּלֶךְ – עָלָיו לְמַלֵּא אֶת שְׁלִיחוּתוֹ, וְהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּנִדְאֵי יַעֲזֹר...]

וְנִהְפֵךְ הוּא

חֲבוּתָא: כְּשֶׁהֲגִיעַ לְאַרְמוֹן הַמֶּלֶךְ, פָּתְחוּ אֶת הָאַרְגָז וְכִשְׂרָאָה הַמֶּלֶךְ אֶת הַחוּל חָשַׁב שֶׁהִיּוֹדִים רוֹצִים לְצַחֵק עָלָיו וְהַחְלִיט לְהַשְׁמִיד חֲלִילָה אֶת כָּלָם. גַּם אַז חָזַר רַבִּי נַחוּם וְאָמַר: "גַּם זֶה לְטוֹבָה" ... יָרַד אֵלָיו הַנְּבִיא בְּדַמּוֹת אֶחָד מִשְׂרֵי הַמֶּלֶךְ וְאָמַר לְמֶלֶךְ: שְׂמָא עָפָר זֶה הוּא מַעֲפָרוּ שְׁל אַבְרָהָם אַבִּיהֶם, שֶׁהִפֵּךְ לְעָפָר בְּעֵת מַלְחַמַת הַמְּלָכִים?

שָׁלַח הַמֶּלֶךְ אֶת הָעָפָר לַחֲזִית הַמַּלְחָמָה, וְאָכַן הוּא הִפֵּךְ לַחֲיָצִים וְהַמֶּלֶךְ נִצַּח אֶת אוֹיְבָיו. מֵלֵא הַמֶּלֶךְ בַּחֲזֶרָה אֶת אַרְגָּזוֹ שֶׁל רַבִּי נַחוּם בְּאַבְנֵים טוֹבוֹת וּמְרַגְלִיּוֹת וְשָׁלְחוּ לְדַרְפּוֹ בְּכַבוֹד רַב...

בְּאִיזָה מִבִּין שְׁנֵי הַסְּפוּרִים דְּרָגַת הָאֲמוּנָה הִיא גְבוּהָה יוֹתֵר?

טוֹב בְּעֵצָם

שְׁלִיחַ/ה: לְרַבִּי עֲקִיבָא, נִגְרַם לְמַעֲשֵׂה הַפֶּסֶד וְצָעַר. הוּא אֶבֶד אֶת חֲמוּרוֹ וְאֶת תְּרַנְגוּלוֹ, הִיָּה שְׂרוּי בַּחֲשֵׁכָה, וְלֵן בְּשֻׁדָּה. כָּל זֶה הִיָּה אֲמַנָּם לְשֵׁם מִטְרָה טוֹבָה, אַךְ הַדְּבָרִים עֲצָמָם הִיוּ דְבָרִים שֶׁל צָעַר.

וְאֵלּוֹ לְרַבִּי נַחוּם אִישׁ גַּמְזוֹ לֹא הִיָּה מְלַכְתַּחֲלָה שׁוּם נִזְק, וְלִהְפֵּךְ: אִם הוּא הִיָּה מִבִּיא לְמֶלֶךְ אַבְנֵים טוֹבוֹת – לֹא בְּטוֹחַ שֶׁהוּן הִיוּ מִתְקַבְּלוֹת עַל יְדֵי הַמֶּלֶךְ בְּרָצוֹן, שְׁכֵן יֵשׁ לוֹ כֶּבֶד הַרְבֵּה אַבְנֵים טוֹבוֹת. אַךְ הָעָפָר הַפְּלֵאִי שֶׁהִבִּיא הַתְּקַבֵּל בְּרָצוֹן.

הַדְּבָר נוֹבֵעַ כְּתוֹצָאָה מִדְּרָגַת הָאֲמוּנָה שְׁלָהֶם. הַבְּטוּי "גַּם זֶה לְטוֹבָה" מַעֲיֵד שֶׁהַדְּבָר עֲצָמוֹ הוּא טוֹב. לֹא רַק שְׂזָה מוֹבִיל לְתוֹצָאָה טוֹבָה (כְּדַבְרֵי רַבִּי עֲקִיבָא), אֲלֵא זֶה עֲצָמוֹ טוֹב.

הַלְקַח:

כְּהִכְנֶה לְזִמְנוֹ הַגְּאֵלָה בּוֹ יִתְגַּלֶּה הַטוֹב הָאֶלְקִי בְּעוֹלָם, עָלֵינוּ לְהִתְחַזֵּק בְּבִטְחוֹן בַּה' וְלִהְאָמִין שֶׁכָּל דְּבָר הוּא בְּעֵצָם טוֹב. כֵּךְ נוֹכַל לְהִיּוֹת בְּשִׂמְחָה תְּמִיד וְנִנְכָּה לְרֵאוֹת אֶת הַטוֹב בְּאִפְסָן גְּלוּי.

(מַעֲבֹד ע"פ תְּנִיא פכ"ז, לְקו"ש ח"ב עמ' 392 וְאִילֶךְ)

שְׂאֵלוֹת הַבְּנָה:

לְמָה אֵי אֶפְשָׁר בְּלִי שְׂמִיחָה?

אֵיךְ אֶפְשָׁר לְשִׂמַח בְּכָל מַצָּב בְּשִׂיטַת רַבִּי עֲקִיבָא?

אֵיךְ אֶפְשָׁר לְשִׂמַח בְּכָל מַצָּב בְּשִׂיטַת רַבִּי נַחוּם אִישׁ גַּמְזוֹ?

אִיזוֹ דְּרָגָה יוֹתֵר גְבוּהָה?

כָּאָרְזוּ בַלְבָּנוֹן יִשְׁגָּה

שְׁלִיחַ/ה: בְּפִרְשַׁת תְּרוּמָה הַעוֹסֶקֶת בְּבְנֵי־הַמִּשְׁכָּן מְסַפֵּר עַל עֲצֵי הַשָּׁטִים. עֲצִים אֵלוֹ שִׁמְשׁוּ הֵן לְבְנֵי־הַמִּשְׁכָּן עֲצָמוֹ וְהֵן לְבְנֵי־הַכְּלִים – הָאֲרוֹן, הַשְּׁלֶחֶן וְהַמִּזְבֵּחַ.

וּמֵאִיפֹה הָיוּ לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל עֲצֵי שָׁטִים – אֲרָזִים – בְּאִמְצַע הַמְּדַבֵּר?
רש"י מביא פרוש מעניין:

חֲבֵרוֹתָא: "פִּרְשׁ רַבִּי תַנְחומָא, יַעֲקֹב אָבִינוּ צָפָה בְּרוּחַ הַקֹּדֶשׁ שֶׁעֲתִידִין יִשְׂרָאֵל לְבָנוֹת מִשְׁכָּן בְּמִדְבָּר, וְהֵבִיא אֲרָזִים לְמִצְרַיִם וְנִטְעָם, וְצִוָּה לְבְנָיו לְטַלֵּם עִמָּהֶם כְּשִׁיצְאוּ מִמִּצְרַיִם".

יֹוצֵא שְׁיַעֲקֹב אָבִינוּ הָיָה צָרִיךְ לְסַחֵב עִמּוֹ אֲרָזִים לְמִצְרַיִם יוֹתֵר מִמָּאֲתַיִם שָׁנִים קֹדָם לָכֵן, לְנִטְעַם אוֹתָם, וּבְהַמְשִׁיךְ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל כְּרֵתוֹ אוֹתָם וְסָחֲבוּ עִמָּם בְּמִדְבָּר... לְשֵׁם מָה כָּל הַטְּרַחָה הַזֹּאת?

שְׁלִיחַ/ה: מִזְכִּיר רש"י: "פִּרְשׁ רַבִּי תַנְחומָא". **תַנְחומָא** מְלִשׁוֹן נִחְמָה לְעַם יִשְׂרָאֵל.

בְּמִשְׁךָ כָּל הַתְּקוּפָה שֶׁל הַסָּבֵל הַנוֹרָא וְהַשְּׁעֵבּוּד בְּמִצְרַיִם, הָיָה לְבְנֵי יִשְׂרָאֵל בְּמָה לְהִתְנַחֵם. הֵם הָיוּ מְסֻתְּפָלִים עַל אוֹתָם אֲרָזִים שֶׁהִגִּיעוּ מֵאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וַיִּדְעוּ שִׁישׁ לָהֶם הַבְּטָחָה שֶׁהֵנָּה – עוֹד מְעַט – יוֹצְאִים מִמִּצְרַיִם וְזוֹכִים לְבָנוֹת אֶת הַמִּשְׁכָּן. דָּבָר זֶה נָחַם אוֹתָם וְנָתַן לָהֶם אֶת הַכּוֹחַ לְסַבֵּל אֶת הַגְּלוּת, עַד הַרְגַע בּוֹ הֵם זָכוּ לְהִגָּאֵל מִמְּוֵנָה.

חֲבֵרוֹתָא: הַגְּלוּת שֶׁל עַם יִשְׂרָאֵל בְּמִשְׁךָ הַדּוֹרוֹת, נִמְשַׁלֶּת לְזָמַן בּוֹ הִלְכוּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל בְּמִדְבָּר. כְּמוֹ שֶׁאֵזוּ הִיְתָה לָהֶם מְשִׁימָה לְהַקִּים מִשְׁכָּן בְּמִדְבָּר, כֵּן גַם בְּזָמַן הַגְּלוּת יֵשׁ לָנוּ מְשִׁימָה לְהַפְךָ אֶת הַמְּדַבֵּר – מְקוֹם בּוֹ חִסְרָה קֹדְשָׁה – לְמִשְׁכָּן וְדִירָה לְהֵשֵׁם. מְשִׁימָה שְׁבִסוּפָה אֵנוּ זוֹכִים לְבַנֵּן בֵּית הַמִּקְדָּשׁ הַשְּׁלִישִׁי.

וּמִי נוֹתֵן לָנוּ אֶת הַכּוֹחַ לְבַצֵּעַ אֶת הַמְּשִׁימָה הַזֹּאת? כְּמוֹ שֶׁאֵזוּ דָּאָג לָהֶם יַעֲקֹב אָבִינוּ לְאֲרָזִים מֵהֶם הֵם יָבִנוּ אֶת הַמִּשְׁכָּן, כֵּן גַם כִּיּוֹם. הָאֲרָזִים הֵם הַצְּדִיקִים עֲלֵיהֶם נֶאֱמַר "צְדִיק כְּתֹמֵר יִפְרַח כְּאֲרֹז בְּלְבָנוֹן יִשְׁגָּה", וּבִפְרָט הַנְּשִׂיא שְׁבָכָל דוֹר.

אוֹתָם צְדִיקִים מוֹרִים לָנוּ אֶת הַדְּרֵךְ וּמְסִיעֵים לָנוּ לְהִתְגַּבֵּר עַל חֲשֵׁךְ הַגְּלוּת וְלַעֲשׂוֹת אֶת עֲבוֹדַתֵּנוּ – לְהַקִּים מִשְׁכָּן לְהֵשֵׁם, עַד שֶׁיִּנְצָה לְגַאֲלָה הָאֲמִתִּית וְהַשְּׁלָמָה.

הַלְקַח – לְהִתְקַשֵּׁר לְרַבִּי:

"כְּשֶׁהוּא לּוֹמֵד הַמֵּאֲמָרִי חֲסִידוֹת שְׁלִי, קוֹרֵא אֶת הַשִּׁיחוֹת וּמִתְחַבֵּר עִם יְדִידִי, אֲנִשִּׁי שְׁלוֹמֵנו וְתִלְמִידֵי הַתְּמִימִים יְחִיו, בְּלִמּוּדָם וּבְהִתְנַעֲדוֹתָם, וּמְקִים בְּקִשְׁתִּי בְּאֲמִירַת תְּהִלִּים וּבְשִׁמְרִית זְמַנֵּי הַלְמוּדִים, הֵנָּה בְּזֶה הִיא הַהִתְקַשְׁרוֹת".

(מַעֲבֹד ע"פ לְקו"ש ל"א עמ' 142 וְאֵילֶךְ, הַיּוֹם-יוֹם כַּד סִיווּן)

בְּדַרְנֵי הַחֲסִידִים

פִּי בְּשִׁמְחָה תִּצְאוּ

ספור משמח לחדש אדר

אחד מחסידיו של הרבי ה'צמח צדק' היה סוחר גדול בתבואה. היו לו לקוחות רבים מבין הפריצים הגדולים, שברשותם שדות רחבות ידים, והוא היה אחראי לספק להם חטים לזריעה. עשרות ואף מאות רבות של עגלות מלאות חטים ספק אותו סוחר חסיד לפריצים מדי שנה.

מפני סבות שונות התלויות במזג האויר, הזמן המתאים לזריעה באותו אזור היה קצר ביותר, כך שאפלו אחור קל באספקת הסחורה ובזריעתה בשדות, עלול להוריד לטמיון את כל ההשקעה בשדה. לפיכך הסדר ביניהם, שהפריצים משלמים מראש חלק נכבד מסכום הרכישה לסוחר, כדי שיוכל לרכש את הסחורה, ובתנאי כפול ומכפל, שהחסיד יספק את הסחורה בזמן, ולא – לא זו בלבד שהעגלות עם הסחורה ישארו בידי ועליו להחזיר את כל המקדמה, אלא עוד ישלם קנס גדול על ההפסד שגרם לפריצים בשל אחורו.

פעם בשנה, בפנדק על אם הדרך, התקיים המפגש בין החסיד הסוחר לפריצים. הוא הביא את כל העגלות עמוסות החטים, והם שלמו לו במקום טבין ותקילין. כך התנהל המסחר שנים רבות לשביעות רצון כל הצדדים, כשהחסיד מרויח יפה לפרנסתו, ומשתמש בכספו כפי שהרבי הורה לו – לצדקה, גמילות-חסדים, חנוך בניו ובנותיו לתורה ותמיכה במוסדות תורה.

באחת הפעמים, כאשר נסע החסיד עם מנהל מסחרו לאותו מפגש עם הפריצים, והסחורה משתרכת אחריו בעשרות עגלות רתומות לסוסי עבודה חזקים, תפס לפתע את ראשו בזעזוע עמוק: "אוי! מה עשינו?! את הסחורה לפריץ החשוב ביותר לא הבאנו עמנו!". פרושו של דבר – לא רק הפסד עצום של כל הכסף עבור הסחורה, החזרת המקדמה וקנס גדול, אלא גם – ובעיקר, אבוד האמינות בעיני כל הפריצים. ספור כזה, כאשר הוא מתפרסם, עלול לגרם לכך, שפריצים אחרים לא יוסיפו לקשר עמו קשרי מסחר, ואף אלו הקשורים עמו כבר יבטלו את החוזה ביניהם לשנים הבאות. "מארוע שכזה אני עלול לפול, חלילה, מטה מטה, להשאיר עני ואביון ובעל חוב גדול כל ימי חיי, ממש מאיגרא רמא לבירא עמיקתא. אך אין שום טעם לחזר חזרה, שכן כך אפסיד את המפגש גם עם שאר הפריצים", חשב הסוחר לעצמו.

שום מוצא לא נראה באפק. הנפילה הפלפלית נראתה בלתי נמנעת ורוח דפאון אימה להשתלט על החסיד, כשלבו נופל בקרבו מטה מטה. מנהל העסקים יושב אף הוא ותומך את ראשו בידי כשפניו נפולות, "אח..

עסק ביש" – הוא מהרהר, כש'לפתע שומע הוא את החסיד פוצח בנגון חסידי עליו, שנשמע בתחלה כמו מנגינת-אבל, אך אט-אט מתגנבת שמחה לקולו של החסיד והוא שר בקול עליו ומנהל החשבונות נד לו בראשו, כמי שהשתבשה עליו דעתו.

לפני שנכנסו לפנדק הורה החסיד למשרתו להכין משקה 'פונטש' טוב במיוחד. מלצר לבוש מדים הגיש את הפונטש לפריצים, שהתכנסו לפגישה העסקית, וכמנהגם טרם פותחים בדיון המשא ומתן, מקדימים להרוות את גרונם הנחר במשקה.

מזגו הפריצים כוס אחר כוס ופיהם אינו פוסק מלהלל את טעמו המשובח של הפונטש. כך שרתו והשתפרו והמשיכו לשנות עוד ועוד, להתהולל ולהשתולל, ובשעה כזו מי חושב על מסחר וקנין והבלים מעין אלו.

הלילה ירד וגשם עז נתן על הפנדק ועל כל העגלות שמסביבו. הגשם גובר והולך והמים חודרים לכל העגלות אל תוך השקים. כל הסוחר נפגעה וירדה לטמיון.

כשנעורו הפריצים משנתם, היתה כבר שעת צהרים. כשטעם הפונטש עדין בפיהם פנו ואמרו אל החסיד: "אל תדאג, אחא! אין אתה אשם בגשם שיירד ובסחורה שיירדה לטמיון. את כל ההפסד אנו לוקחים על שכמנו. נשלם לך את הסכום שספם תחלה, ואנו מקוים להתראות בשנה הבאה, באשר תביא לנו שוב, כבכל שנה, את עגלות החטה לזריעה בשדותינו".

כשכלו מלא תודה לה' עלה החסיד על עגלתו ופנה לשוב לעירו. לא זו בלבד שלא הפסיד מאומה, אלא שקבל רוח מלא תמורת סחורתו. אכן, ראה במוחש כי ה' "משפיל גאים – ומגביה שפלים", בבת אחת.

מנהל העסקים שראה את כל הספור המפלא, לא יכול היה להתאפק עוד ופנה אל בעל-הבית שלו, החסיד, שיסביר לו מה קרה כאן.

"אספר לך", אמר לו החסיד, בפעם האחרונה שהייתי אצל הרבי ה'צמח צדק', וכנסתי כרגיל, ליחידות'. בסיומה של היחידות, לפני שיצאתי, פונה אלי הרבי במפתיע ואומר: "כי בשמחה תצאו" – על ידי שמחה "יוצאים" מכל הצרות..."

"לא הבנתי למה ירמזון מלותיו של הרבי, אבל כשראיתי את הצרה הגדולה אליה נקלענו, הבנתי, שכאן הגיע הזמן לקיים את הוראתו של הרבי, להיות בשמחה וכך לצאת מכל הצרות.

"הבנתי שדוקא עכשו צריך לשמח, אבל היה לי קשה לפעל זאת על עצמי – כיצד אפשר להיות בשמחה כאשר נראה ש'הכל מתמוטט', ואז עוררתי את השמחה על ידי הנגון וכששרתי מצב רוחי השתפר והתחלתי לשמח, ובכדי שהפריצים ישמחו גם-כן, נתתי להם את המשקה המשמח וכפי שראית בעיניך, היה זה 'כלי' בדרך הטבע כדי שצא מכל הצרות..."

(מסיפורי המשפיע ר' מענדל פוטרפס עליו השלום)

יו"ל במסגרת תוכנית החברותות לילדי השלוחים שע"י

